DVA MUŽOVÉ JEDNÉ ŽENY

Angl. napsal George Barr McCutcheon. Přeložil J. J. Řežábek

"Vydáváte se tu za Roxbury Mederofta, architekta. Nejste však Mederoft. Dávám na vás pozor již celé týdny. Dnes jsme se dověděli, že Mederoft je v Londýně. Vaše prádlo je znamenáno písmenem B. Vyzdvihujete si peníze na úvěrní list společně se ženou, která se podpisuje jako Edith F. Mederoftová. Něco není v pořádku. Tito úředníci mají nařízeno, aby vás zatkli na žádost správy hotelu a státní banky. Bude s vámi zavedeno vyšetřování."

Pan Githens se pomstil. Zvonivý smích slečny Fowlerové a chechot Brockův jej trochu pomátl, nicméně zachoval přísnou vážnost. "Není to k smíchu! Pánové, to je váš muž. Zatkněte jej. Dámo, jak jsem vyrozuměr, jste domnělou sestrou ženy, jež se vydává za paní Mederoftovou. Snad vás bude zajímati, že vaše sestra — je-li opravdu vaší sestrou — zamknula se do svého pokoje a byla v hysterickém stavu, když jsem opouštěl hotel. Přes to bude pečlivě hlídána. Nemůže utéci. Pokud se tkne vás, dosud není proti vám žaloby, ale přece chci vám oznámiti, abyste byla připravena na zítřek, kdy budou vaši přátelé před soudem vyslýcháni Jakmile přestane pršet, požádám vás, abyste s námi jela do města Pokud se tkne ana B., jest zatčen těmito policisty."

V osm hodin toho večera zvláštní kavalkáda vjížděla do Innsbrucku. V očích dívky chvěly se slzy a z očí mladého muže, který jel po jejím boku, sršely blesky hněvu.

Mladý muž jel do žaláře.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ.

V městském vězení.

Vzrušení zachvátilo hotel Tirol o několik hodin dříve, než došlo na Brocka a slečnu Fowlerovu. Pan Githens chtěl zatknouti muže, který vydával se za pana Mederofta. Také přední banka městská připojila se k stíhatelům.

Pan Mederoft byl pryč. Bylo tedy nutno, v čemž se všichni shodovali, viděti paní Mederoftovou anebo ženu, která se za ni vydávala. Panu Githensovi bylo povoleno, odebrati se do jejích pokojů v průvodu ředitele hotelu. Co se událo v příštích patnácti minutách v těchto pokojích, bylo by těžko jen zkrátka vylíčiti v celé knize. Edith byla docela skleslá na duchu. Tento stav přešel v hysterii. Hrozila každému, že jej bude soudně stíhati.

"Jsem paní Mederoftová!" pravila s pláčem. "Kde je americký konsul?" tázala se. "Chci mluviti s americkým konsulem!"

"Co má s tím společného americká vláda?" tázal se hrubě pan Githens.

"Pan — pan — Gentleman, kterého chcete zavříti, jest americkým občanem!" zajíkavě pronesla.

"Oho! Tedy to není Angličan?"

"Odmítám odpověď na vaše otázky. Jste drzý. Žádám vás, pane, jako ředitele hotelu, abyste vyhodil toho člověka z dveří mého pokoje!" Majitel usmál se jemně, ale nedal "toho člověka" vyhodit.

"Ale paní," řekl, "my máme právo věděti, kdo a co jste. Je-li pan Mederoft v Londýně, onen gentleman nemůže býti pravým Mederoftem. Musíme dostati vysvětlení."

"Vysvětlím — vysvětlím vše chno zítra. Ach, mimochodem, není tu žádný telegram z Londýna pro mne?"

"Není tu žádný telegram, madam."

V tom objevil se ve dveřích pan Odell-Carney, nikým nezván, ale vítán.

"Co to vše znamená?" ptal se přísně. Každý začal mu líčiti situaci. Posléze pochopil celou událost. "Jděte všichni pryč!" řekl. "Ručím za paní Mederoftovou. Je to paní Mederoftová, buďte ujištěni, pánové. Budete-li ještě paní Mederoftovou obtěžovati, mám proti vám právo. Mederoftovi jsou anglickými občany a —"

"Ach, že jsou, že jsou?" ulehčil se pan Githens se zlomyslným úsměvem.

"Kdo jste, u ďasa, pane?"

"Jsem ze Scotland Yard."

"Vždyť jsem si to myslil! Je to na vás vidět, na mou duši! Já jsem Odell-Carney. Tuším, že již jste o mně slyšel."

"Znám vás od vidění, pane. Avšak to —"

"Čistý chlapík, u Jova! A nejedná se o nic, jen o to: Pan — pan — nezáleží na tom, kdo to jest. Nechci znáti jeho jméno. Paní Mederoftová, dovolíte mi, abych poslal k vám svou ženu? Pane řediteli, žádám vás rozhodně, abyste poslal tyto proklatce dolů a tam jim nařídil, aby táhli ke všem čertům!"

Po několika dalších výměnách slov a protestů, muž ze Scotland Yard opustil místnost se svými průvodci a zanechal nešťastnou paní. Pro zajímavost sluší podotknouti, že Tootles křičela a plakala a Raggles štěkal přes všechnu snahu O'Brienové, aby jej umlčela.

"Mé jméno je Githens, Scotland Yard."

Odell-Carney poslal svoji ženu k Editho. O několik minut později, když spěchal dolů do úřadovny, potkal paní Rodneyovou a Kateřinu, které spěchaly do svých pokojů, jsouce hledy v lících.

"Ach, není to hrozné?" naříkala paní Rodneyová, majíc ruce přitisknuty na spáncích.

"Co pak je hrozné?" ptal se jí hrubě.

"Ale to o Edith. Zavřou ji!"

"Ne, budu-li moci pomoci, paní. Kde je pan Rodney?"

"On nemá s tím co činiti. My jsme nevinni jako novorozené dítko. Tu vše nás velice překvapilo. Pan Rodney nesmí býti zavřen. Jeho charakter je bez poskvrny. Pro spasení duše, nezatahujte jej do této věci. On je —"

"Madam, nejsem policistou," řekl Odell-Carney s chladnou důstojností. "Chci, aby mi váš muž pomohl v této proklaté věci."

Chtěl odejíti, když se objevil pan Rodney. Odell-Carney stanul a čekal.

"Kde je Edith?" vyrazil ze sebe pan Rodney.

"Milostivé nebe!" zasténala jeho žena snížíc svůj hlas, protože sahlédla tři služebné, jak za rohem poslouchají. "Nevyslovuj jméno tohoto stvoření. Jen si pomysli, co nám způsobila. On není jejím mužem! Alfrede, telefonuj pro jízdní lístky. Odjedem večerním vlakem. Zítra bylo by již pozdě. Nechci zde prodlíti ani minutu. Každý v hotelu o tom mluví. Budeme všichni zavřeni.

Avšak pan Rodney udělal přece jednou hlavu rodiny. Podíval se na ni přísně.

"Jděte do svých pokojů obě. Zůstaneme tu, dokud tato věc se neurovná. Nechci ji souditi za to, co provedla, a neopustím ji."

"Ale — ale — on není její muž," vzdychala paní Rodneyová.

"Ale ona je vaše sestřenka, nebo není?" odvětil se žhavou ironií.

"Zříkám se!" sténala jeho žena bez příčiny.

"Jděte do svých pokojů!" nařídil přísně Rodney. Pak, když když odešly, zavěsil se v rámě pana Odell-Carneye — vypnuv prsa hrdostí nad tím, že se přece jednou tak vyznamenal. "Já řku, Carneyi, co máme učiniti nejdříve?"

"Vypijeme doušek a pak uvidíme!" odvětil Odell-Carney.

Když přišli k buffetu, veselý hlas ozval se za jejich zády. Byl to Freddie Ulstervelt.

"Já řku, počítejte se mnou v této věci! Slyšel jsem právě novíny od vrátného. Strašná hanba, není-li pravda? Byl jsem se s'ečnou Le Brun na koncertě. Mimochodem řečeno, jest příbuznou oné slavné malířky. Já řku, pánové, budeme státi při Edithě, že ano? Počítejte se mnou! Je-li tu něco, co dá se zaplatiti penězi, jsem tu s úvěrním listem šest čísel dlouhým."

"Připojte se k nám," pravil Odell-Carney vřele. "Jste dobrý hoch."

Usedli ke stolu. Fred stál mezi nimi, maje ruku na rameni každého. A zcela vážně pronášel tato slova:

"Já řku, pánové, nemůžeme opustiti ženu v tak vážné situaci. Musíme se spojiti. Všichni opravdoví sporti a veselí kumpáni mají držeti dohromady. "Není to pravda?"

"Je možno, že pan Odell-Carney pochopil význam jeho vtipu. Ale Rodney nikoli.

"Sporti? Veselí kumpáni? Na mou duši, nerozumím vám, pane," zamumlal.

Freddie poklepal mu na rameno. "To je v pořádku, pane Rodneyi. Beru vás za slovo. Ale jsme-li veselí kumpáni, nebudeme taškáři! Budeme státi při paní Mederoftové. Co učiníme nejdříve? Složíme za ně záruku?"

Paní Mederoftová, ač jí paní Odell-Carneyová nabídla přátelské služby, odepřela všelikou rozmluvu o situaci. Neodvážila se to dosud učiniti. Její muž dosud jí netelegrafoval ani slovo, aby jí propustil z jejího závazku, který jí způsobil nyní tolik nepříjemnosti. Rozhodla se státi věrně při svém slibu za každou cenu, dokud neobdrží z Londýna telegrafickou zprávu, že Roxbury zvítězil nebo padl ve svém statečném zápasu pro oněm "pijavicím".

"Vysvětlím vám vše zítra, drahá paní Odell-Carneyová," řekla. "Nenaléhejte na mne nyní. Všechno bude v pořádku. Ach, jak bych si přála, aby tu byla Constance. Ona ví všechno. Ale je nyní pryč, naslouchajíc někde pošetilým slovům lásky a nestará se o to, co se mi tu přihodilo. Burtonová, buďte tak laskavá a naplácejte Tootles, nepřestane-li kňourati."

O deváté hodině v noci každý mluvil o zmizení Constance Fowlerové a podvodného manžela paní Mederoftové. Právě když se paní Odell-Carneyová připravovala oznámiti nešťastné ženě, že párek mladých lidí uprchl velmi zbabělým způsobem, slečna Fowlerová objevila se na scéně, rozcuchaná, zablácená a upřičená, ale s výrazem pevného rozhodnutí v očích. Tak se objevila před mladou paní, která měla již o ni velkou starost.

"Jste sama?" ptala se slečna Fowlerová, nepopřávajíc sestře ani času, aby projevila svoji radost, že ji opět vidí. "Nuže, našla jsem cestu, jak jej dostati na svobodu," pokračovala chvějícím se hlasem.

"Na svobodu?" ptala se paní Mederoftová.

"Ovšem. Nemůžeme jej tam přece nechati celou noc, Edith. Kolik máš peněz? Rychle, prosím. Neotálej!"

"Kdo je zavřen?"

"On je v žaláři!" pronesla s nejvyšším rozhořčením. "Což jsi neslyšela?"

"Paní Mederoftová dala se do pláče. "Pan Brock je v žaláři? Dobré nebe, co mám činiti? Spoléhala jsem naň tolik! Měl býti zde v tomto vážném okamžiku. Co pak udělal?"

"Editho Mederoftová, ustaň plakati a zapomeň chvíli na sebe. Udělá ti to dobře. Kde máš peníze?"

"Mám něco přes 4,000 korun," zamumlala Edith bezradně.

"Dej mi je rychle. Nesmíme meškati. Mám asi 5,000. Všechny jsou v bankovkách, díky Bohu! Není to dost, ale pokusím se o to. Nezdržuj mne, Edith, nemám času, abych zodpovídala tvé otázky. Jest ve vězení, neslyšela jsi, co ti povídám? A já jej miluji!"

"Ale peníze — dáš za něho záruku?"

"Záruku? Ne, má drahá, koupím mu za ně svobodu. Pst! Je někdo v této místnosti? Nuže, povím ti něco." Hlavy dvou sester sklonily se dohromady. "Jest zavřen v cele prisonhofu, nebo jak se tomu zde říká. My tomu říkáme vězení. Jala jsem vyjednávati s jeho žalářníkem. Dá mu příležitost k útěku za 10,000 korun. Musíš to udělati, Edith. Pak odjede pan Brock koňmo z města a chyti někde vlak, dříve než jeho útěk bude objeven. Setkám se s ním v Paříži pozítří. Slyšela jsi něco o Roxburym?"

"Nikoli," zasténala žena Roxburyho.

"To je netvor!" vykřikla slečna Fowlerová.

"Constance!" zvolala paní Mederoftová, jsouc pohoršena touto urážkou.

"Neříkej to nikomu," pravila Constance, zavírajíc dveře.

Záhy po půl noci zastavil kočár na rohu ulice, v které bylo městské vězení, ponurá to budova, smutně čnící do výše. Z kočáru vystoupila dáma, zakrytá hustým závojem a kráčela tiše k chodníku. Na vzdálenějším rohu, proti restauraci, četně navštívené hostmi, dva osedlaní, bujní koně netrpělivě hryzli udidla. Uzdy jejich držel hoch, s kterým mladá dáma vyměnila několik slov a pak vrátila se zpět směrem, kterým přišla. Když přicházela k rohu, vynořil se z jedněch dveří muž, který oslovil ji s pokradmou úctou. Na první pohled bylo viděti, že to není nikdo jiný, než obyčejný dobrodruh. Po výměně ostrých obhajob a jedné a lakotných požadavků z druhé strany, malý balíček vklouzl z ručky mladé dívky do ohromné pracky muže, který pak jí pozdravil a spěchal k vězení zpět.

Dáma v závoji, jsouc velmi rozechvěna a pobouřena, kráčela zpět k místu, kde stáli koně. Když šla podél řady malých stolků, které stály u zdi restaurace, vyhlídla si jeden, který nebyl obsazen a od něho bylo viděti směrem, odkud přišla.

Půl jedné, pak dvě hodiny. Veselí hosté ponenáhlu řídli. Byla docela sama u svého stolu. Dobrý pozorovatel by byl mohl poznati, že se velice chvěje. Ve tváři její jevila se báseň a zoufalost.

Proč nepřichází? Co se stalo? Nezdařil se útěk? Leží snad nyní poraněn jsa těžce následkem nezdaru svého útěku! Tisíc děsných myšlének proběhlo jejím přepracovaným mozkem. Měl s ní býti již přede dvěma hodinami — mohl býti nyní již daleko na cestě ke svobodě. Běda, něco netušeného, něco hrozného se přihodilo. Byla tím jista.

Konečně vynořila se v dohledu skupina tří mužů, přicházejících od vězení. Byla to veselá společnost a dle všech známek byla pod vlivem účinků velké pítky.

Mířili sem k ní. A již v nejbližším okamžiku potřásali si s ní slavnostně ruce, až jí to zaráželo.

"Con-stane, — my — my jsme — vás — hle-hle-dali vš-šude po městě. V — v kte-kte-rém — k-kout-ku z-ze-mě jste — byla?" ptal se pan Rodney, koktaje, ač činil chvály hodný pokus, aby otázka jeho zněla přísně.

"Už od jedenácti hodin, Conštanč," dodal Freddie, stáhnuv své obočí.

"Má drahá slečno F-Fowlerová," počal Odell-Carney svým nejpříjemnějším způsobem, "je tomu již více než dvě hodiny. — T-Tak časně r-ráno! N-Neměla b-byste t-tak časně z r-rána s-seděti z-zde. Prosím, pojďte domů s námi. V-Vaše m-matka ž-žádala nás, abychom V-vás přivedli — chci říci v-vaše s-sestra. Prosím za odpuštění."

"Já — já nemohu jíti, pánové," pronesla třesoucím se hlasem. "Prosím, nemučte mne, — prosím, netažte se proč. Já nemohu jíti —"

"Já žíkám Conštanč, u Jova, to je žert s vámi," zvolal Freddie. "Vím koho čekáte. Ale on nemůže pšijít. Je zavžen."

"Freddie, vy jste opilý!" pravila hněvivě.

"Já vím!" přiznal se vesele. "Hledáme vás všude po celém městě. Šme vaši pšátelé. Byli šme již ve všech restaurantech v Inšpruku. Tady šme byli ponejprv. Zeptejte se Rodneye. Byli šme tu Rodneyovi, nebo ne? To se ví, že šme byli. Byli šme tu v jedenáct hotin. Pojďte domů, Conštanč! Je to v požádku! Je v bezpečí. Nemůže pšijíti."

"Ale on přijde, leda že by se mu přihodilo něco hrozného," pronesla zoufale. —"Bratránku Rodneyi, nešel byste do vězení vyzvědět, co se přihodilo?"

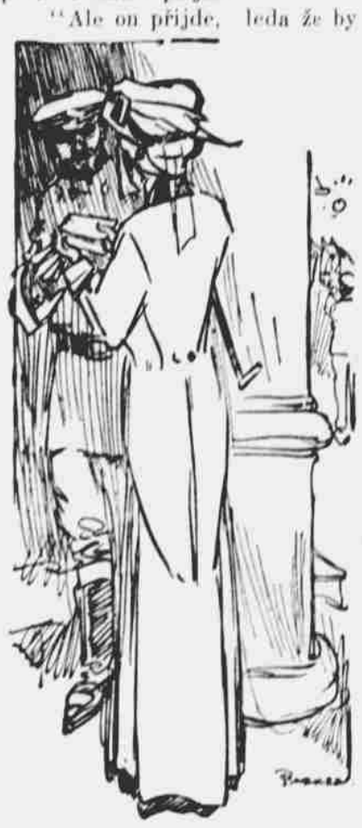

Malý balíček vklouzl z ručky mladé dívky...

"D-Dovolte mi," přerušil ji Odell-Carney vážně. "V-Váš přítel, slečno F-Fowlerová, není ve v-vězení. Je již na s-svobodě."

"Není ve vězení —!" skoro vzkřikla. "Věděla jsem to! Věděla jsem, že se to musí podařiti! Ale kde je?"

"Je na svobodě na z-záruce. P-Položili jsme ji za něho v p-půl jedenácté. T-Tak to je." Povstala s prudkým dojmutím a chopila jej za ramena.

"Na záruce? V půl jedenácté? Dobré nebe! Pak — pak — Jste tím jist?"

"R-Rožhodně — jistě."

"Co se tedy stalo s mými devíti tisíci korun?"

"Můžete mě prohledati, Conštanč," mumlal Freddie.

"Ne-nevím, o čem mlu-víte, Constane," řekl pan Rodney podrážděně. "My-my jsme složili záruku pěti tisíc dollarů, to — to je vše, co — co jsme u-učinili. To je dík za vše-všechno, co—co jsme pro v-vás uči-učinili. Nevděčnice!"

Constance přemýšlela velmi úsilovně, nevěnujíc pozornosti jeho hloupé výčitce. Nabývala jistoty, že tito pánové obstarali propuštění jejího miláčka na záruku již o půl jedenácté hodině, tedy o půl druhé hodiny dříve, než odevzdala úplatek 9,000 korun žalářníkovi. Následkem toho stávalo se jí jasným, že onen darebák vzal od ní peníze dobře věda, že Brock není již ve vězení s úmyslem, aby ji ošidil o tyto peníze. Bylo to jednání, při kterém mohl býti docela jist. Podplácení veřejných úředníků je v Rakousku a Německu těžkým zločinem. Nemohla naň podati žalobu. Její peníze byly pryč!

"Kde jest pan Br. — pan Mederoft?" tázala se a v jejím hlase bylo znáti plno úzkosti. "Když byl propuštěn ze žaláře, proč nepřišel na místo schůzky?"

"Jest pod zámkem," prohlásil Freddie.

"To je to právě, slečno Fowlerová," vysvětloval Odell-Carney. "Tak víš-vidíte, to bylo tak: "Do-Dostali jsme jej na záruku na s-svobodu, pod pod-podmínkou, že se do-dostaví zítra ráno před s-soudce. Když byl na s-svobodě, naléhal na to, abychom ho pupustili, že pů-půjde a uprchne s vámi. To ne-nebylo jed-jednání gentlemana, k-když jsme zaň složili záruku. N-nemohli sme jej nechati utéci s vámi. Tak sme jej za-zavřeli do po-pokoje zrovna pod stře-střechu hotelu, odkud nám nemůže u-utéci a nechati n-nás ve sty-štychu. Skoro kři-křičí, že naň čekáte ně-někde v ko-kostele nebo ně-někde, k-kde se zpívá, a abychom ho uklidnili, řekli sme, že vás na-najdeme a vysvětlí-světlíme v-vám v-vše k uskopo— k upsoko— k upkoso— eh, k uspokojení."

Dívala se na ně a oči jí planuly. Hněv její zvolna rostl. A proto seděla v restaurantu a trpěla úzkostí celé hodiny! Pro tohle! Její zrak spočinul na osedlaných koních a čeledínovi, který byl u nich. Dvě hodiny!

"Propustíte jej ihned!" zabouřila. "Slyšíte? To je ohavnost!"

Bez dalšího slova k naší užaslé trojici spěchala ke koním a nařídila čeledínovi, aby jí pomohl do sedla. Učinil tak s hloupým úžasem. Pak mu poručila, aby vsedl na koně a jel za ní do hotelu Tirol tak rychle, jak může jeti. Okamžik potom zmizeli koně v temnotě.

(Dokončení.)

Jděte na jih

a unikněte studenému počasí!

Nízké okružní lístky na mnoho míst.

JACKSONVILLE, FLA.	$50.50
TAMPA, FLA.	$62.10
MIAMI, FLA.	$72.60
ST. PETERSBURG, FLA.	$62.10
NEW ORLEANS, LA.	$41.00
HAVANA	$87.00

Cesty na Panamu, Západní Indii a středozemní moře. Lodní lístky do všech bodů světa.

16-4

NORTH WESTERN LINE

THE NORTHWESTERN LINE,
1401-03 Farnam St.,
Omaha, Nebraska.

Předplaťte svým přátelům "Pokrok."